

Jag heter Eva är 63 år snart, bor i Helsingborg och jag blev diagnostiserad med en Addison den 17 januari 2009.

Jag har känt mig konstig i ca 6 månader. Det konstiga bestod av att jag svullnade upp under sommaren 2008, behövde gå ofta på toaletten, orkade inte promenera som vanligt utan var tvungen att sätta mig och vila ofta.

Under hösten 2008 började jag må allt mer konstigt. Frös ofta, blev extremt trött, en trötthet som kom plötsligt, vilket gjorde att jag inte orkade gå ut och gå alls. Jag ville inte äta utan drack mest juicer, soppor, yougurt etc. Frukt och råa grönsaker slank ner, men ingen riktig mat för jag hade ingen aptit. Då gick jag inte upp och lagade mat till mig själv. Låg mest hela dagarna orkade inte någonting. Kom det hem någon väninna till mig och lagade mat åt jag givetvis lite av den. Det är tur att jag har väninnor som hjälper mig i kriser.

Till saken hör att jag har haft många allvarliga sjukdomar sedan början av 1980-talet. 1982 togs min livmoder bort och samma år fick jag en trombos i höger lår. Samma sak 1984 men då satt trombosen i underbenet på höger ben.

1986-87-88 togs det bort godartade tumörer ur mitt högra bröst.

1994 fick jag hjärtinfarkt och 1995 var det dags för en bröstcancer. I efterförloppet av strålningen fick jag rosfeber i min vänstra arm som utvecklades till lymföden. Även en underfunktion av sköldkörteln upptäcktes och nu äter jag Levaxin varje dag.

Från år 1995 och fram till denna dag har jag rosfeber i min lymfarm ca 2 ggr per år och det var efter en rosfeber i september 2008 som jag började må riktigt dåligt vilket nu i januari diagnostiserades som Addison.

Den 12 januari kom jag till min husläkare för att ta prover på fastande mage, detta resulterade i att jag svimmade av i deras väntrum, jag var så svag i kroppen så det var vad jag orkade göra, alltså ta mig till vårdcentralen.

Min läkare blev tillkallad och han tog blodtryck och jag fick ligga och vila. Hela tiden satt han bredvid mig och ställde frågor, jag fick lite kaffe och en smörgås samt en apelsin, kände mig lite piggare och fick order av min läkare att återkomma på onsdag den 14 januari.

Den 14 januari återkom jag och jag hade packat en väska och tog med mig den till vårdcentralen, innerst inne hade jag bestämt mig för att inte åka hem igen. Jag kände mig så svag och mina ben darrade när jag stod på dem. Jag blev inkallad till ett undersökningsrum och lade mig ned på britsen, att sitta upp var alldeles omöjligt, jag orkade inte hålla min kropp uppe. Min läkare kom in och tog ett blodtryck och sedan sade han att han ville skriva en remiss till medicinakuten på Helsingborgs lasarett för han var nu ganska säker på att detta var en Addison. De prover de tagit visade på detta.

Jag fick ta en taxi till akuten kl 10.30. Chauffören körde mig i rullstol in på akuten, satte mig framför anmälningsdisken önskade mig lycka till och gick. Där blev jag sittande en god stund innan någon frågade mig vem jag var och vad jag ville. Jag lämnade över remissen och sedan körde de in mig på ett rum. Det togs EKG och en del prover, jag blev intervjuad av en sköterska om jag var allergisk för något och jag svarade penicillin och så har jag köldallergi. Sköterskan undrade vad det var och jag

förklarade att jag blir jättesjuk om jag fryser ute eller inne eller om jag badar kallt. Sköterskan kom tillbaka efter några minuter och sade att jag tyvärr måste byta rum för det kommer in ett fall som behöver ha detta rum. Vad som då hände var att de körde in mig på ett iskallt rum! Efter en stund behövde jag ha filter för att inte få utslag på hela kroppen och börja må dåligt. Tittade efter en ringklocka och den fanns bakom mitt huvud ganska lång bort från baren jag låg på. Jag gick upp och ringde på den. Fick mina filter och klädde samtidigt på mig min tjocka halsduk och täckjacka, handskar och passade också på att ringa min bästa väninna som kom upp till mig.

Jag kom in på detta rum kl 11.30 och kl 13.30 kommer det in en kvinna på rummet. Hon presenterade sig inte, satte sig på en stol och började fråga mig om min sociala situation, hur många barn jag har, om jag lever ensam, om jag har arbete etc. Jag tog mig friheten och frågade varför hon ställer sådana frågor och frågade också om vem hon var. Då sade hon att hon var läkare och så bad hon om att få undersöka mig. Hon skulle kontrollera mina reflexer i armar och ben samt se om jag kunde följa hennes finger med mina ögon. Allt var tydligen i ordning, för hon lämnade rummet och under den tiden kom min väninna in till mig.

När klockan var 16.00 kom läkaren tillbaka och talade om att jag inte hade någon Addison utan hon skulle skriva en remiss till psykiatrin!!! Jag reste mig upp lite och frågade vad hon menade? Hon började berätta att man kunde bli så här sjuk av en depression, jag sade att hon kränkte mig verkligen när hon påstod att det är en depression. Svaret jag fick var att det var hon som blev kränkt av att jag inte ville ta emot den vård hon erbjöd mig, samt att hon ville att jag skulle tala om vad det var för sjukdom jag hade, då! Sedan lämnade hon rummet med orden att hon **inte** kunde lägga in mig för de hade 50 platsers överbeläggning. Ja hann säga att jag är sjuk och bryr mig inte om deras platsbrist. Jag behöver vård nu!

Efter ett tag kom det in en sjuksköterska på rummet och hon var vänlig och berättade att jag kunde få åka till ett annat sjukhus. Jag svarade att de får gärna skicka mig till Kiruna bara jag blir frisk.

Jag kom alltså till akuten kl 10.30. Nu var klockan 16.30 och inte en enda person hade frågat mig om jag var törstig, hungrig eller på något annat sätt behövde ha något. Min väninna hade inte heller med sig något, men när hon skulle gå hem ca kl 18.00 kom det in en person i rummet med en bricka som innehöll några sillbitar och ett halvt ägg. Det stod bröd och mjölk och det åt jag, men jag lämnade sillen och ägget. Väninnan gick hem och ringde till en annan väninna som kom till mig omgående. Hon hade packat en liten söt väska med en smörgås som hon vet att jag älskar. Det var mörkt bröd med ungersk salami och gurka på till det hade hon en liten förpackning med dricka samt en stor banan. Tack gode gud för mina väninnor. Hon stannade tills bårtaxibilen kom kl 20.20 på kvällen. Med den fick jag åka till Hässleholms sjukhus 10 mil från Helsingborg.

Jag kom fram och kom direkt upp på avd 38 blåa teamet. Jag hade inte mer än kommit ner i en skön varm säng och fått på mig min skjorta när det kom in en läkare på rummet och hälsade mig välkommen. Hon sade att de skulle ta tag i mina prover o dyl dagen efter. Allt hon ville nu var bara att hälsa på mig och se hur jag mådde. Dagen efter kom det in 3 stycken läkare som alla gick igenom min kropp för att leta efter tecken på Addison. De konstaterade att det fanns flera tecken som nog lutade åt att det var en Addison. Bland annat frågade de mig om jag gillade saltgodis. Om jag gör? Jag vet inte hur mycket saltisar jag har ätit den senaste tiden! Överläkaren tackade för svaret och log när

han sade att de skulle ta mera prover och gå till botten med detta nu. Självt vet jag inte hur många gånger jag undrade om jag hamnat i paradiset och uttryckte min tacksamhet. Jag väntade i 3 dagar och så kom det in en sköterska och talade om att jag nu skulle äta lite kortison för alla prover var inte klara, men de svar som kommit tyder på att det är en Addison jag har fått. Så skönt att få en diagnos och så skönt att det inte var mitt psyke som krånglade! Nu var mina egna teser klara. Det var för att jag mådde så dåligt fysiskt som jag var så ledsen och apatisk, inte det psykiska som ställde till det.

Min väninna som kom upp först till akuten i Helsingborg var väldigt arg när hon lämnade mig där. Hon gick hem och skrev ihop en artikel som publicerades i Helsingborgs Dagblad den 27 januari 2009. Där står det att man måste vara frisk för att få rätt vård och så berättar hon hela förloppet som hände på akuten i Helsingborg.

Hon och jag har känt varandra i över 20 år vi har bott grannar i 15 av de 20 åren och vi tycker att vi känner varandra väl. Hon var jättearg för att de behandlade mig som de gjorde och hon försökte tala om för dem att jag har ett starkt psyke. Har arbetat som socialsekreterare och kurator i många år och allt det de sade om psykiska sjukdomar har jag själv arbetat med.

Jag kan bara ställa mig själv frågan: Har jag inte rätt att vara ledsen när jag är sjuk utan att för den skull behöva komma till en psykiatriker? Jag anser naturligtvis det. Har jag inte rätt att säga ifrån när jag behöver sjukhusvård utan att jag kränker läkaren, när hon har en annan teori? Jo, jag har den rätten!

Vet jag inte själv när jag mår dåligt? Jo, det vet jag!

Nu var det Addisons sjukdom jag hade fått och det är en livslång sjukdom som jag fått. Hur jag tänker kring den? Ska sanningen fram så tar det nog lite tid att förstå hur det ska bli i framtiden. Som tur är finns det en bra sida på Internet: Addison.se Där jag kan läsa om den här sjukdomen samt om hur andra har det. Jag är tacksam för att jag har en dator och kan läsa mig fram när jag känner mig orolig. Jag har även talat med Martin Norrman som är ordförande i föreningen, Addison. Det kändes bra och han är kunnig i ämnet.

Har varit i kontakt med medicinmottagningen här i Helsingborg för uppföljning men de kan inte säga när jag får komma dit för de har ju så mycket att göra där!

Det är tur att jag har en duktig husläkare! Och kunniga människor i min omgivning, nu!

Med vänlig hälsning

Eva Ulfström